Kamarádi z knížek

Básničky

Abeceda

Když se řekne abeceda,
tak to není žádná věda.
Každý kluk i holčička,
i ta hodně maličká,
Honzík nebo Alenka,
naučí se písmenka.

Didaktická hra s hláskami:

1) Na jaké písmenko začíná tvé jméno?
   Vytleskej své jméno, příjmení
2) Hledání předmětů doma s říkankou, podle toho na jaké písmeno začínají
   „Ať jsi holka nebo kluk, zbystři oči, napni sluch. Po domě se rychle projdi, co začíná na (A, B,C) najdi.“

3) Nakresli oblíbenou postavu z pohádky nebo oblíbené knihy.
4) Najdi doma svoje knížky a spočítej si je.

Poznáš o jaké pohádky se jedná?

1) https://www.youtube.com/watch?v=zNPl8gWdwP0
2) https://www.youtube.com/watch?v=njDbpzAVAmA
3) https://www.youtube.com/watch?v=xgt9YOYYSeI
4) https://www.youtube.com/watch?v=4G_YXo1Igyc
5) https://www.youtube.com/watch?v=ZA5wJzkzXUg

Červená karkulka- Pohádka

https://www.youtube.com/watch?v=X5OVt42AxmE

Byla jednou jedna sladká dívenka, kterou musel milovat každý, jen ji uviděl, ale nejvíce ji milovala její babička, která by jí snesla i modré z nebe. Jednou jí darovala čepeček karkulku z červeného sametu a ten se vnučce tak líbil, že nic jiného nechtěla nosit, a tak jí začali říkat Červená Karkulka.

Jednou matka Červené Karkulce řekla: „Podívej, Karkulko, tady máš kousek koláče a láhev vína, zanes to babičce, je nemocná a zeslábla, tímhle se posilní. Vydej se na cestu dříve než bude horko, jdi hezky spořádaně a neodbíhej z cesty, když upadneš, láhev rozbiješ a babička nebude mít nic. A jak vejdeš do světnice, nezapomeň babičce popřát dobrého dne a ne abys šmejdila po všech koutech.“ „Ano, maminko, udělám, jak si přejete.“ řekla Červení Karkulka, na stvrzení toho slibu podala matce ruku a vydala se na cestu.

Babička bydlela v lese; celou půlhodinu cesty od vesnice. Když šla Červená Karkulka lesem, potkala vlka. Tenkrát ještě nevěděla, co je to za záludné zvíře a ani trochu se ho nebála. „Dobrý den, Červená Karkulko!“ řekl vlk. „Děkuji za přání, vlku.“ „Kampak tak časně, Červená Karkulko?“ „K babičce!“ „A copak to neseš v zástěrce?“ „Koláč a víno; včera jsme pekli, nemocné a zesláblé babičce na posilněnou.“ „Kdepak bydlí babička, Červená Karkulko?“ „Inu, ještě tak čtvrthodiny cesty v lese, její chaloupka stojí mezi třemi velkými duby, kolem je lískové ořeší, určitě to tam musíš znát.“ odvětila Červená Karkulka. Vlk si pomyslil: „Tohle mlaďoučké, jemňoučké masíčko bude jistě chutnat lépe než ta stařena, musím to navléci lstivě, abych schlamstnul obě.“

Chvíli šel vedle Červené Karkulky a pak pravil: „Červená Karkulko, koukej na ty krásné květiny, které tu rostou všude kolem, pročpak se trochu nerozhlédneš? Myslím, že jsi ještě neslyšela ptáčky, kteří by zpívali tak líbezně. Ty jsi tu vykračuješ, jako kdybys šla do školy a přitom je tu v lese tak krásně!“ Červená Karkulka otevřela oči dokořán a když viděla, jak sluneční paprsky tancují skrze stromy sem a tam a všude roste tolik krásných květin, pomyslila si: „Když přinesu babičce kytici čerstvých květin, bude mít jistě radost, času mám dost, přijdu akorát.“ A seběhla z cesty do lesa a trhala květiny. A když jednu utrhla, zjistila, že o kus dál roste ještě krásnější, běžela k ní, a tak se dostávala stále hlouběji do lesa.

Ale vlk běžel rovnou k babiččině chaloupce a zaklepal na dveře. „Kdo je tam?“ „Červená Karkulka, co nese koláč a víno, otevři!“ „Jen zmáčkni kliku,“ zavolala babička: „jsem příliš slabá a nemohu vstát.“ Vlk vzal za kliku, otevřel dveře a beze slova šel rovnou k babičce a spolknul ji. Pak si obléknul její šaty a nasadil její čepec, položil se do postele a zatáhnul závěs.

Zatím Červená Karkulka běhala mezi květinami, a když jich měla náruč tak plnou, že jich

víc nemohla pobrat, tu jí přišla na mysl babička, a tak se vydala na cestu za ní. Podivila se, že jsou dveře otevřené, a když vešla do světnice, přišlo jí vše takové podivné, že si pomyslila: „Dobrotivý Bože, je mi dneska nějak úzko a jindy jsem u babičky tak ráda.“ Zvolala: „Dobré jitro!“ Ale nedostala žádnou odpověď. Šla tedy k posteli a odtáhla závěs; ležela tam babička a měla čepec naražený hluboko do obličeje a vypadala nějak podivně.

Ach, babičko, proč máš tak velké uši?“ „Abych tě lépe slyšela.“ „Ach, babičko, proč máš tak velké oči?“ „Abych tě lépe viděla.“ „Ach, babičko, proč máš tak velké ruce?“ „Abych tě lépe objala.“ „Ach, babičko, proč máš tak strašlivou tlamu?“ „Abych tě lépe sežrala!!“

Sotva vlk ta slova vyřknul, vyskočil z postele a ubohou Červenou Karkulku spolknul. Když teď uhasil svoji žádostivost, položil se zpátky do postele a usnul a z toho spánku se jal mocně chrápat.

Zrovna šel kolem chaloupky lovec a pomyslil si: „Ta stařenka ale chrápe, musím se na ni podívat, zda něco nepotřebuje.“ Vešel do světnice, a když přistoupil k posteli, uviděl, že v ní leží vlk. „Tak přece jsem tě našel, ty starý hříšníku!“ zvolal lovec: „Už mám na tebe dlouho políčeno!“ Strhnul z ramene pušku, ale pak mu přišlo na mysl, že vlk mohl sežrat babičku a mohl by ji ještě zachránit. Nestřelil tedy, nýbrž vzal nůžky a začal spícímu vlkovi párat břicho. Sotva učinil pár řezů, uviděl se červenat karkulku a po pár dalších řezech vyskočila dívenka ven a volala: „Ach, já jsem se tolik bála, ve vlkovi je černočerná tma.“ A potom vylezla ven i živá babička; sotva dechu popadala. Červená Karkulka pak nanosila obrovské kameny, kterými vlkovo břicho naplnili, a když se ten probudil a chtěl utéci, kameny ho tak děsivě tížily, že klesnul k zemi nadobro mrtvý.

Ti tři byli spokojeni. Lovec stáhnul vlkovi kožešinu a odnesl si ji domů, babička snědla koláč a vypila víno, které Červená Karkulka přinesla, a opět se zotavila. A Červená Karkulka? Ta si svatosvatě přísahala: „Už nikdy v životě nesejdu z cesty do lesa, když mi to maminka zakáže!“

O Červené Karkulce se ještě vypráví, že když šla jednou zase k babičce s bábovkou, potkala jiného vlka a ten se jí taky vemlouval a snažil se ji svést z cesty. Ale ona se toho vystříhala a kráčela rovnou k babičce, kde hned vypověděla, že potkala vlka, který jí sice popřál dobrý den, ale z očí mu koukala nekalota. „Kdyby to nebylo na veřejné cestě, jistě by mne sežral!“ „Pojď,“ řekla babička: „zavřeme dobře dveře, aby nemohl dovnitř.“ Brzy nato zaklepal vlk a zavolal: „Otevři, babičko, já jsem Červená Karkulka a nesu ti pečivo!“ Ty dvě však zůstaly jako pěny a neotevřely.

Tak se ten šedivák plížil kolem domu a naslouchal, pak vylezl na střechu, aby tam počkal, až Červená Karkulka půjde večer domů, pak ji v temnotě popadne a sežere. Ale babička zlé vlkovy úmysly odhalila. Před domem stály obrovské kamenné necky, tak Červené Karkulce řekla: „Vezmi vědro, děvenko, včera jsem vařila klobásy, tak tu vodu nanosíme venku do necek.“ Když byly necky plné, stoupala vůně klobás nahoru až k vlkovu čenichu. Zavětřil a natahoval krk tak daleko, že se na střeše více neudržel a začal klouzat dolů, kde spadnul přímo do necek a bídně se utopil.

A tak šla Červená Karkulka večer spokojeně domů a nic zlého se jí nestalo.

Zkus převyprávět mamince pohádku

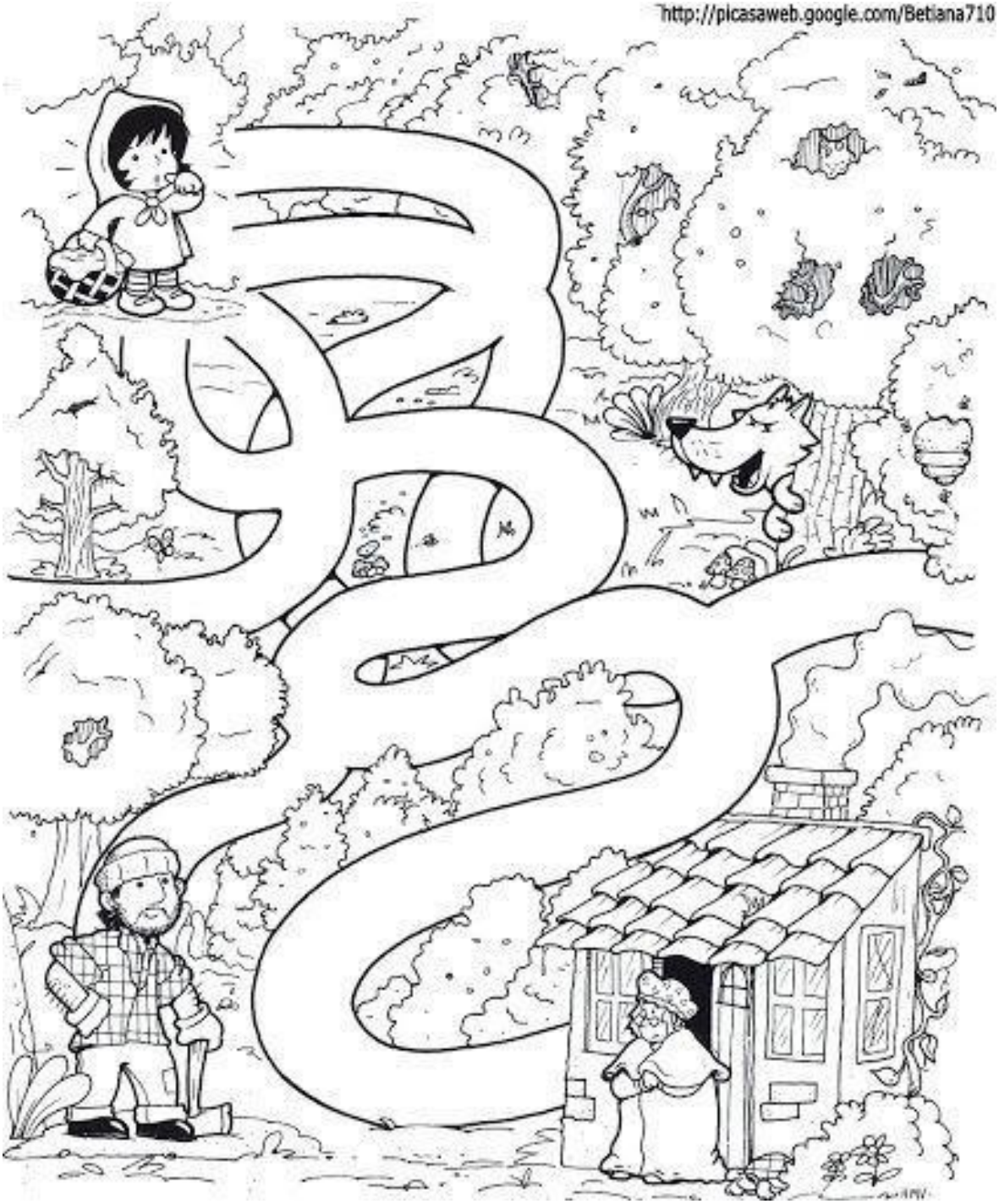
http://picasaweb.google.com/Betiana710

ČERVENÁ KARKULKA

OBRÁZKOVÁ POHÁDKA

ŽILA BYLA HOLČIČKA, KTERÉ ŘÍKALI ČERVENÁ KARKULKA. JEDNOU ŠLA NAVŠTÍVIT SVOU . V JI ZASTAVIL ZLÝ . „CO TO NESEŠ V ?" A ONA ŘEKLA: NESU , A MOJI K NAROZENINÁM." „A MÁŠ PRO NI ?" PTAL SE MAZANĚ . „NEMÁM" ŘEKLA A UTÍKALA JÍ NATRHAT. ZATÍM UTÍKAL DO BABIČČINY . TAM SEŽRAL A LEHL SI MÍSTO NÍ DO . ZA CHVÍLI PŘIŠLA DO A ŘÍKÁ: „ , TY MÁŠ ALE VELKÉ !" „TO ABYCH TĚ LÉPE VIDĚLA!" ODPOVĚDĚL . „A , TY MÁŠ ALE VELKÉ !" „TO ABYCH TĚ LÉPE SLYŠELA!" „A , TY MÁŠ ALE VELKÉ !" „CHA, TO ABYCH TĚ MOHL SEŽRAT" VYKŘIKL , SEŽRAL A LEHL SI DO .

NAŠTĚSTÍ ŠEL ZROVNA OKOLO MYSLIVEC A SLYŠEL HROZIVÉ CHRÁPÁNÍ. PROTO SE PODÍVAL DO A UVIDĚL V LEŽET . DOŠLO MU, KOLIK UHODILO, VZAL , ROZPÁRAL BŘICHO. VYSKOČILA A PO NÍ . SPOLEČNĚ NANOSILI DO BŘICHA. BŘICHO PAK ZAŠILI A SCHOVALI SE. SE ZA CHVÍLI PROBUDIL, DOSTAL TOTIŽ ŽÍZEŇ, A ŠEL SE NAPÍT DO . ALE JAK MĚL BŘICHO TĚŽKÉ, PŘEVÁŽIL SE, SPADL NA DNO A UTOPIL SE. , MYSLIVEC A SE RADOVALI, SNĚDLI A A VYPILI . A NAKONEC ZAZVONIL A **POHÁDKY** JE KONEC.

PÍŠE A KRESLÍ Sylva Francová